

มีเรื่องเล่าถึงชาวไร่ผู้หนึ่ง วันหนึ่งขณะเดินเล่นที่ตึนเขาได้พบกับไข่ของนกอินทรีทองใบหนึ่งที่ตกลงมา แต่ยังไม่แตก เขาก็เลยเก็บมันกลับไปให้แม่ไก่ที่กำลังกกไข่ของมันอยู่ลอมฟักดู

ในไม่ช้าแม่ไก่ก็ฟักลูกนกอินทรีทองออกมาจากไข่พร้อม ๆ กับลูกของมัน ทั้งหมดจึงเติบโตมาด้วยกัน ลูกนกอินทรีทองจะร้องเช่นเสียงร้องของลูกไก่ตัวอื่น ๆ ที่เดินตามแม่ของมัน และจะหัดคุ้ยเขี่ยดินเพื่อหาอาหาร หาแมลงได้เดือนไปตามเรื่องของไก่ พอโตขึ้นมาอีกหน่อยหนึ่งลูกนกอินทรีก็ขยับปีกได้เช่นไก่กระทงทั้งหลายที่พยายามหัดบิน

และมันก็เหมือนพี่น้องของมันที่สามารถบินได้เพียงช่วงสั้น ๆ และต่ำเรี่ยดิน

หลายปีต่อมา วันหนึ่งขณะที่ลูกนกอินทรีทองเติบโตใหญ่แล้วกำลังเดินคุ้ยเขี่ยดินหาอาหารกินอยู่

ได้มองขึ้นไปแลเห็นนกตัวใหญ่ที่ส่งางามกางปีกบินร่อนถลาลมอยู่บนท้องฟ้าอย่างไม่กลัวเกรงต่อ กระแสลมแรง ปีกสีทองที่กางอ้าสะท้อนแสงตะวันเห็นเป็นประกายเจิดจ้าอย่างน่าประทับใจเป็นที่ยิ่ง

"แม่เจ้าโว้ย.. ซ่างส่งางามอะไรยิ่งนัก ใครรู้บ้างว่านั่นเป็นสิ่งใด ? " ลูกนกตะโกนถามขึ้นมาด้วยความ ตื่นเต้น

"นั่นคือ เจ้าแห่งฟากฟ้า พญาอินทรีทอง" ไก่หนุ่มตัวหนึ่งที่อยู่ใกล้ ๆ ร้องตอบขึ้น

"พญานกอินทรียอมอยู่แต่บนฟ้า...ส่วนเราที่เป็นเพียงไก่กระทงจอก ๆ มีสิทธิเพียงเดินดิน อย่านำได้คิดโดย บินเหินหวางห้วงเวหา"

ลูกนกอินทรีทองจึงกลายเป็นไก่ นาน ๆ เข้าก็แก่ตัวลงไปอย่างไก่ และสุดท้ายก็ตายไปอย่างไก่ เพราะ ตัวมันเองเท่านั้นที่คิดอย่างเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นไก่